

Jesus døde for alle!

Av Jon Espeland

"Når jeg blir opphøyet fra jorden,
skal jeg dra alle til meg." Joh. 12.32

Da Jesus ble opphøyet fra jorden og hengt på forbannelsens tre, så drog han alle til seg. Det er det han sier i dette verset. Alle mennesker ble dratt inn til Jesus på Golgata. Alle syndere til alle tider var samlet i Jesus da han på Golgata ble opphøyet fra jorden. Jesus drog hvert eneste menneske til seg på korset for å gjøre soning for dem alle. Da Jesus døde på Golgata, så døde han i ditt og mitt sted. Det betyr at vi døde med Kristus. Men døde vi med Kristus, da tror vi at vi også skal leve med ham.(Rom. 6.8)

Vi har hørt det så mange ganger, - at Jesus døde for alle. Men har vi forstått hva det betyr? Det lille ordet *alle* betyr virkelig at Jesus døde for *alle* mennesker til *alle* tider. Du og jeg kan ikke utgrunne hva det innebar for Jesus å dø for *alle* mennesker. All synd og grusomhet som vi hører om i vår tid, alle synder og alt mørke som er skjult i menneskehets historie og all synd som finnes i mitt og ditt liv, - absolutt *alt* var kastet på ham som ble gjort til synd for oss. Vår tanke

makter ikke å fatte det. Det naturlige menneskets rettferdighetssans protesterer: Denne verdens synd og råskap, - kunne den virkelig være lagt på Jesus? Vår Bibel forteller oss nettopp det. Apostelen Johannes sier: "Og han er en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for *hele verdens.*" 1. Joh. 2.2.

I 2. Kor. 5.19 står det at "det var Gud som i Kristus forlikte *verden* med seg selv." Det står ikke at Gud forlikte de *troende* med seg selv. Det står at Gud forlikte verden med seg selv. Verden betyr *alle*, også den ugodelige, vantro verden som lever i sine synder og som står Gud imot. Ved Guds nåde skulle han smake døden for *alle* (Hebr. 2.9). Han gav seg selv til en løsepengen for *alle* (1. Tim. 2.6). For vår tanke er det et mysterium at Jesus ble gjort til synd, og for det naturlige menneske er det et anstøt å tenke på at selv de grusomste synder ble lagt på Jesus. Men for den som har lært om enn bare litt av sitt hjertes ondskap å kjenne, som kjenner på synd og daglige nederlag i livet, ja som endog kjenner på lysten til det onde i sitt hjerte, - for ham og henne er nettopp dette blitt redningen, - at *all* synd ble kas-

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året, og blir holdt opp av frivillige gaver.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL, Margrete Frafjord, tlf. 51 71 06 29.
Postgiro 0801.5682133.

Redaksjon: Styret i NLL, v/ Ragnar Opstad,
Opstadv. 38, 4350 Nærbo.
Telefon/ telefax 51 43 36 85.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både hjemme og ute på misjonsmarken.

Formann Karl B. Bø
Vistnesven. 13, 4070 Randaberg,
telefon/ telefax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.
Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårlig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

tet på ham og at Jesus døde for *alle* mennesker. Tenk, -da Jesus døde på korset, så var *mine* synder der. Hvordan kan jeg vite det? Jo fordi Herren lot den skyld som lå på oss *alle*, ramme Jesus(Jes. 53.6). Spørsmålet blir ikke lenger om Jesus døde for alle, men om han døde for meg. Da ligger det en veldig trøst i dette at ettersom han døde for alle, så døde han også for meg.

Her er kilden til all evangelisk glede og lovsang. Men her er også en dyp smerte. Jesus sier klart og tydelig at han døde for *alle* mennesker, men like klart sier han at det er *få* som skal bli frelst (Matt. 22.14). Evangeliet sier "at hver den som *tror* på ham ikke skal fortapes, men ha evig liv" (Joh. 3.16). Det er ved troen på Jesus at hans stedfortredende død blir tilregnet synderen. Han døde for oss mens vi ennå var syndere, men først da vi lærte ham å kjenne i hans ord, ble vi rettferdigjort ved troen og satt over fra døden til livet. Det er en smerte for alle troende å tenke på de mange, mange som Jesus er død for, men som lever og dør i sine synder. Noen forkaster Jesus og går fortapt. Andre har aldri fått høre ordet om den fullbrakte frelse og dør i sine synder uten å ha fått høre budskapet fra Golgata.

Jesus døde for alle, men mange vet det ikke ennå. Dette er et kall fra Gud til deg og meg. Så er vi da sendebud i Kristi sted som Gud selv formaner ved oss. Vi ber i Kristi sted: La dere forlike med Gud.(2. Kor. 5.20) Du som er frelst, du er kalt til å være med i denne sendetjeneste!

Det gjeld frelse eller fortaping

(Joh. ev. kap. 18)

Av Vincent Færevåg

Denne skjærtorsdagsbodskapen skjer i sluttfasen av Jesu vandring på denne jord, og det er kamp om sjelene. I denne kampen er det fellestrekke for kampen om sjelene til alle tider, og det hender ikkje ein gong at me er samla om Guds Ord utan at det er kamp om sjelene våre.

Bodskapen skildrar for oss Peter og Judas sin skjærtorsdagskamp. Utgangen på deira kamp blei at den eine vart frelst, og den andre gjekk fortapt. Dei som me, kjem ikkje forbi denne kampen, trass i Jesu seier for oss. Denne kampen gjeld frelse eller fortaping.

Er dette alvorleg for deg, eller er det slik som ein mann sa etter eit møte eg hadde hatt? - «Eg har heile tida vore spent på korleis du ville ta teksten», sa han. Det var det han var spent på, og så gjekk bodskapen forbi. Det er mange som sit og høyrer med mange slags innstillingar og mange slags band, og så går Ordet dei forbi.

Dei var så like

Forstår du at det gjeld deg? Då vil det nok koma eit spørsmål, i alle-

fall kom det til meg. Kva var det då ved dei, at dei skilde lag? Veit du det? Då vil eg svara at det var ikkje ved det dei var i seg sjølv, at dei skilde lag, for dei var så like.

Dei hadde begge fått kallet frå Jesus: Følg meg! Dei hadde ikkje gjort som så mange andre, at dei forkasta det kallet. Nei, dei hadde teke det til seg, dei hadde brote opp og følgt Jesus.

Dei sat begge ved nattverdbordet. Dei fekk begge ta imot brødet og vinen. Dei hadde begge andre sin tillit, men den eine hamna i himmelen, den andre i helvete.

Då byrjar det å bli nærgåande for meg og deg. Kor hardt det var for Jesus å seie: «Ein av dykk kjem til å svike meg.» Då byrja dei å sjå på kvarandre og seie: «Det er då vel ikkje eg? Herre, det er då vel ikkje eg?» Det sa dei begge, så like var dei.

Begge to fekk Satan bruka. Det var ikkje lenge sidan Jesus hadde sagt til Peter: «Vik bak meg, Satan!» Om Judas står det: «Då fôr Satan i han.» Ser du kor like dei var? Begge

to sveik Jesus. Peter med banning, Judas med svik. Den eine hamna i himmelen, den andre i helvete.

Begge angra det dei hadde gjort, og begge hadde bekjent det, den eine hamna i himmelen, den andre i helvete. Går det ikkje an å lite på at ein er omvendt, at ein har teke imot kallet og følgt Jesus? Nei, det viser seg så tydeleg her hos Peter.

Så er det altså ikkje avgjerande om ein syndar, sviktar og svik Jesus. Nei, det lærer me ut ifrå denne teksten. Men høyr: Det er ingen som har svike Jesus slik at han ikkje kan hamne i himmelen, sjølv om det er mange som har svike Jesus og har enda i helvete.

Det å bekjenne sine synder og kome til synderserkjenning, er ikkje avgjerande for at du vert frelst. Nei, det ser me klårt her. Eg tenkjer med medynk på alle dei som har sin frelsegrunn i dette at dei har bekjent sine synder. Dei seier: "Dersom eg bekjenner mine synder, er han trufast og rettferdig, så han tilgjev meg syndene og reinsar frå all urettferd." Ja, men står det ikkje det då? Jau, men det Ordet står til kristne menneske. Ordet seier: "Men dersom me ferdast i ljoset, liksom han er i ljoset." Har du grunnlaget for di frelse

i at du har bekjent dine synder? Det går an å ta feil der.

Kva er det som skil?

Så står me innanfor dette som er så likt, og det gjev så veldig ulikt resultat. Den eine vert frelst, og den andre går fortapt. Men, seier du kanskje: Er det då noko att som skil desse to karane? Ja, og på det som står att, er det dei vert skilde, og her er det me vert skilde i dag også.

Kva er så det? Det er hjartestillinga til Jesus. Det er vår hjartestilling til Jesus, som døydde på Golgata kross og vann ein evig siger, som avgjer vår stilling. Det avgjer om me skal ende i himmelen eller helvete, ikkje noko anna. Peter synda nok til at han var skuldig til å gå inn i ei evig fortaping, men Gud fekk redde han ved sitt ord. Veit du kva Gud brukte? Ein hane!

Då gol hanen, står det. Peter kom i hug det som Jesus hadde sagt, og så gjekk han ut og gret sårt. Eg vil spørje deg like inn i sjela di, eller så langt eg kan nå deg: Kva er di stilling? Er du vekt opp ved Guds Ord?

Eg spør ikkje om du har lyst å vera ein kristen. Eg spør ikkje om du har lengt i di sjel. Eg spør ikkje om du trur det er godt å vera ein kristen.

Eg spør deg innfor Gud: Har Gud fått vekt deg ved sitt ord, slik at han har vekt deg til erkjenning av dine synder for Gud? Utan det, vert du ikkje frelst.

Det er ei erkjenning som er skapt av Gud. Ja, men, seier du, var det ikkje det Judas og gjorde? Hans syndserkjenning drog han ikkje til Jesus, men bort frå Jesus. Går det an? Det gjekk an med Judas. Veit de kor han gjekk med si bekjenning? Han gjekk til Jesu fiendar, og så sa han til dei: "Det er uskuldig blod eg har teke." Kva svar fekk han? "Det har me ingenting med." Korleis gjekk det? Han gjekk bort og hengde seg, og tok sitt liv.

Er du villig å vere den du er?

Veit du kva dei gjer som har høyrt påskeevangeliet, og som går evig fortapt? Dei tek sitt eige liv i åndeleg forstand, ved å halde seg borte frå Jesus. Høyr! Bibelen seier det er den audmjuke som får nåde. **Kven er så den audmjuke? Det er den som er villig til å vere den ein er.**

Peter var villig å vere ein stakkar der ute i mørket då han gret over si synd. Han hadde banna sin frelsar, og likevel fekk han nåde. Han fekk del i den siger som Jesus vann i sin Getsemane kamp. Det er dette som er det avgjerande for deg og meg,

om du og eg er villig å vere den me er. Då skal eg få love deg ein ting, eg skal få love deg nåde, og eg skal få love deg siger, og eg skal få love deg himmelen i Herren Jesu Kristi namn.

Men høyr: Dersom Gud ikkje får føre deg til denne erkjenning, så kan du fare med di bekjenning kvar du vil. Det finnest inga hjelp i henne. Kvifor? Jau, ganske enkelt fordi ein aldri er vorten ein syndar og verkeleg vorte audmjuka for Gud. Du kan gråte deg til døde, og slite deg ihjel - men kan likevel gå fortapt fordi du går til feil stad med dine synder.

Men kva får den høyre som vender seg til Jesus?: Eg er din siger - eg har sigra for deg. Syndene dine er deg forletne. Å, kor sælt dette ordet er for ein syndar som ligg der knust. Syndene dine er deg forletne!

Korleis er ditt hjarteforhold til Jesus? Det avgjer om du skal bli berga for himmelen eller fortapast for evig.

Utdrag frå tale i Tørvikbygd kring 1960.

Forkynnelsen og kildene

Av Sven A. Berglund

"Og Isak gravde opp igjen de brønner som de hadde gravd i Abrahams, hans fars dager.... Og han gav dem de samme navn som hans far hadde gitt dem." (1. Mos. 26.18)

Guds Ord taler mye om brønner og vannkilder. Vannet i Mara var bittert, men det bitre ble samlet til treet. Vannet fra klippen gav Israels liv under ørkenvandringen osv. Jesus sier: "Den som tørster Han komme til meg å drikke!".

Her i 1. Mos. 26 leser vi Isaks vandringsliv med Herren. Dette har mye å lære oss hvordan det er å leve med Gud i skiftende tider. Først møter vi Isak, løftets sønn, den ektefødte. Den frie kvinnens barn. Altså et bilde på et hvert gjenfødt Guds barn, som ikke har noe eller noen annen enn Jesus som sitt liv og sin frimodighet og kristendom å vise til.

Vi møter dette ektefødte barnet i dyp nød og krise. Det er ikke krisefritt å være ektefødt. Skriver sier i "Sjeleskatten" om de sanne kristne, at de vinner rike erfaringer om Herren i anfektelsens høyskole. Isak opplever hungersnød i løfteslandet. Han blir fristet til å dra til Egypt(bilde på verden).

Herren åpenbarer

"Da", står det, "åpenbarte Herren

seg og sa". Dvs. det samme vi møter feks. i 1. Sam. 3. "Herren åpenbarte seg for Samuel gjennom Herrens Ord." Det er Guds Ord vi er hjelpeøst avhengige av. Husk det når anfektelse, tvil og åndelige kriser kommer. Fornuft, forstand og følelser hjelper ikke stort da. "Men ditt Ord sier så", synger Nordsletten.

Så er det Herrens Ord som løser krisen og flokene denne gangen også. Så får Isak hvile. Han slår seg ned i Gasastripen, som vi sier i dag. Et konfliktområde. Ja, et sant Guds barn lever vel alltid i et konfliktområde - i verden, men ikke av verden.

Brønngraving

Når vi leser om brønngraving, så forteller det også noe viktig. Her har vi nemlig en parallel til vår egen tid og åndssituasjonen. Vår egen nære kirkehistorie og stillingen i dag. Det ble gravd noen brønner i ørkenen i Abrahams dager, troens dager. Disse brønnene gav vann, liv og blomstring midt i ødemarken.

Åndelig taler dette bilde til oss om vekkelsestider. Vi har hatt noen slike tider da det ble gravet brønner i Norge. Brønner som gav frisk kildevann til folket, og som gav liv og åndelig blomstring.

Vi kan tenke på Hans Nilsens Hauge tid, og vi kan tenke på det friske vårvær den rosenianske vekkelsen sendte over landet med redskap som J. Traasdal og P.G. Sand, for å nevne noen.

Vannet som gir liv er forkynnelsen, og brønnene er forkynnelsens kilde. Livgivende forkynnelse har bare en kilde, og det er Ordets brønn. Her er dobbeltbekken som Esekiel så (Esek. 47): Lovens Ord og Evangeliets Ord. Dette budskap føder ekte barn. Troen kommer av forkynnelsen, og ikke hvilken som helst forkynnelse, men sier Paulus "i kraft av Kristi Ord".

Men så skjedde det noe i Israel. Kildene ble kastet igjen, og vekkelsen stilnet av. Folket ble grepst av materialisme og rasjonalisme.

En hellig tjeneste

Men når Gud åpenbarer seg for Isak i Ordet, da får Isak et hellig kall og en hellig tjeneste. Det er denne tjeneste Herren vil tale med sine barn om i dag. Han vil opprise denne tjenesten mellom sine ektefødte barn i denne siste tid. Denne tjenesten går ut på å være med å grave opp igjen de gamle brønner.

Hva betyr så det ? Jo, det betyr å ta fram igjen den gamle forkynnelsen i lov og evangelium som skapte vekkelse og liv i gamle dager. Grave fram de kildene som gir klart og levende vann.

Før vi går videre så legg merke til hva Isak gjør. Han graver opp igjen de gamle brønnene. Jeg spør: Hva gjør folk flest i dag i Guds rike? Er det her vi beveger oss? Å, nei - langt ifra. Vi springer livet av oss og arbeider som svetten renner etter å lete etter vann og grave nye brønner. Nye metoder, nye former, ny musikk osv. Hvorfor? Fordi vi vil ha flere med. Jeg tviler ikke på gode hensikter, men verken stor aktivitet eller store synlige resultater garanterer for at Gud velsigner det.

Herren roper ut sin klage gjennom profeten Jeremias: "Meg har de forlatt, kilden med det levende vann og hugget seg sprukne brønner som ikke holder vann." Herren spør sitt eget folk: Hvorfor tar du veien til Egypt(verden) for å drikke? Å, du hvor vi trenger å rope til Herren om fornyelse og frelse så vi ikke tenker verdslig, eller drar inn i Guds rike verdens arbeidsmåter.

Et Guds barn må ha vannet fra den gamle brønnen, Ordets brønn. I dag graver man nye brønner. En brønn for barna, en annen for de unge, en annen for familiefolk og en egen brønn for de gamle. Nei, alle må drikke av den samme kilde, det er livsviktig.

De samme navnene

Men vi leser noe mer i 1. Mos. 26 som er skummelig forsømt i dag. Når Isak gravde opp brønnene, så var han

nøye med å bruke de gamle navnene på brønnene. "De samme navnene", å du hvor viktig det er. Her i landet har folk vært flinke å kalle opp igjen etter bestefar, bestemor osv., men lite flinke de senere år å bruke de gamle navnene i Guds rike. Her var de mer nøye før.

Bedehus og organisasjon skulle ha en klar forankring i det "evangelisk-lutherske". Det er ikke bare en tilfeldighet, men noe langt mer alvorlig når vi så lite bruker de gamle navnene i dag. Her er det gamle, gode, trygge navnet på kildevannet: "det evangelisk lutherske". I Sverige har man vært nøye med dette særlig i et enkelt misjonsselskap. Foreningene har det i navnet, likeså møtelokalene.

I begynnelsen på dette århundret begynte man å bruke ordet "Roseniusforening" i byene. Hvorfor er det riktig og viktig å bruke disse gamle navnene? Jo, fordi det har med forkynnelsens innhold å gjøre. Som våre fedre har uttrykt det i våre lutherske bekjennelses-skrifter, så har dette å gjøre med selve frelseslyset mellom oss. Lyset i lov og evangelium, og hovedprinsippet: Ordet alene, troene alene og nåden alene.

Hvis vi får vende tilbake til dette ståsted i forkynnelsen og virksomheten, da vil det bli rike tider i Norge. Da blir det konkret forkynnelse som vi savner mye av i dag. En forkynnelse som kalles en spade for en spade. Det blir kon-

kret forkynnelse av hva synd, fortapelse og helvete er.

Rinnende vann

Isak var ingen ensom graver: Han fikk oppleve velsignelsen av å ha sine egne og sine ansatte med seg. Hans tjenere gravde og fant en brønn med rennende vann, står det. De fant kildevann eller levende vann, som Guds Ord kalles det. Å du, det er løfter over et liv i troskap mot Guds Ord.

Dessverre er det så mye menneskefrykt som binder så alt for mange fra å grave opp de gamle brønnene og å bruke de gamle navnene. Det er enklere å bli med i den vanlige virksomheten i jakten på nye brønner. Hva så? Jo, så mister de velsignelsen. For det er bare de gamle brønnene, Abrahams brønner, troens brønner, hvor du finner kildevann, levende vann. Jesu sier: "Jeg er livets vann."

Du, det er vekkelse vi trenger i dag, vekkelse som strømmer ut fra de gamle brønnene.

"Farvel da, sprukne brønner
de lokker ikke mer!
En annen kilde fant jeg,
Den overflod meg gir.
Der drikker jeg hver morgen,
Hver dag og hver en kveld
Det kostet Jesu dyre blod
Åpne kilden vell."

To sider av samme sak

Av Ole Rolfsnes

Det som er gjort og det som fortsatt må gjøres, det er to sider av samme sak. Det som Jesus gjorde til alle menneskers frelse, det er gjort og fullført. Den gjerning er den mest grundige og fullførte gjerning som noensinne er gjort her på jord.

Det finnes mange store og gode gjerninger som er utført på jord, både timelige og åndelige, men ved alle disse finnes der noe som kunne vært annerledes og bedre gjort, men det Jesus gjorde en gang for alle er utført på en så fullkommen måte at selv skaperen tok det godt nok. Det er prøvet ved den høyeste domstol og ble godtatt. Det er omskrevet i Bibelen, som er et klart dokument med vitners underskrift, og likevel er det så vanskelig for menneskene å tro og godta det. Hva kommer det av? Først og fremst kommer det av vår syndige natur, som ikke fatter de ting som hører Guds rike til. Her begynner det arbeidet som fortsatt må gjøres.

Hvem kan overbevise ?

Det er å overbevise menneskene om at de kan bli frelst ved det en annen har gjort; det vanskeligste og nærmest umulige arbeid som

finnes på jord. Det vil aldri lykkes for noe

menneske. Det er alene Den Hellige Ånd som kan overbevise en synder om det. Og der har vi vel årsaken til at til tross for alt det arbeid som gjøres på dette felt, så er det få som blir overbevist og tror dette budskapet.

Her setter djevelen inn med all sin kunnskap og list for å få menneskene opptatt med alle andre ting i Bibelen, så de ikke skal se sannheten om Jesu gjerning for menneskene - og tro den. Djevelen har ikke noe imot at vi diskuterer dåpen, menighetsordninger og mange andre ting i Bibelen, hvis han derved kan lede oss bort fra det sentrale.

Dette er et arbeid som ikke blir ferdig så lenge nådetiden varer, og har kampen vært hard før, så blir den ikke bedre heretter. Det er vel ikke vanskelig å forstå at djevelen setter inn et veldig press her, for å gjøre forkynnerne forvirret og uklare, slik at de blander sammen lov og evangelium, i stedet for å forkynne klart at Jesu gjerning for oss er nok til frelse.

Men det ser ut for at skal dette budskap få plass i hjertene, da må sjelene føres frem til å se at de er fortapt. Her tror jeg de gamle forkynnerne var mer tro mot skriften enn forkynnelsen i dag. Ordet "fortapt" hører vi ikke ofte fra våre talerstoler nå, og dermed heller ikke Bibelens klare budskap om menneskets synd og fortapte tilstand. Derfor er det heller ikke mange som er i den stilling at de trenger frelse og redning.

Jeg var blind, nå ser jeg

Frelsen kan oversettes med redning. Når du kommer i den skibbrudnes stilling, da er det bare ett om å gjøre, å bli reddet, og da brukes alle midler som er for hånden. Det kan alle som har opplevd det vitne om. En og annen besvimer av redsel, men andre tar seg av dem og redder dem, uten at de visste hvorledes det gikk til. (Den blindfødte kunne heller ikke forklare hvorledes det gikk til at han fikk synet igjen, men han visste at han som var blind, nå så.)

Således finnes det også mennesker som bli reddet eller frelst, uten at de i detalj kan fortelle hvorledes det gikk til. Men de kan si som den blinde: En ting vet jeg, jeg var blind, men nå ser jeg at jeg er frelst. Slike kommer ofte i anfektelse når de hø-

rer andre som forteller hvorledes det gikk til at de ble frelst, for det kan de ikke gjøre. Har du den samme ånd, så bry deg ikke om hva måtte eller hvorledes det gikk til at du kom til troen. Det ligger i Guds hånd.

Helliggjørelsen

Men det finnes også et annet arbeid som ikke må glemmes. Det første er å føre en synder inn til Kristus så han mottar frelsen i ham. Det andre er å føre den frelste synder inn i helliggjørelsen. I 2. Tim. 3.17 leser vi: "Forat det Guds menneske kan være fullkommen, duelig til all god gjerning." Her kalles en frelst synder for et Guds menneske, og er det bare i følge det Jesus er og har gjort. Men dette Guds menneske trenger oppøves i å gjøre gode gjerninger, til ære for Gud og til gagn for våre medmennesker. Da vil han være et kar til ære, helligt og nyttig for husbonden, rede til all god gjerning. (2. Tim. 2.21)

Når et menneske har tatt imot den frelse som Jesus har gjort, i tro, da er han frelst uten gjerninger fra vår side. Men da blir det skapt et sinn som har en indre trang til å gjøre det Gud vil, en trang til å leve annerledes enn før. Det er ikke en trang til gode gjerninger for din egen skyld, ikke for å være eller bli et Guds

barn, men for Guds skyld og for andre menneskers skyld, en frukt og en takk til Gud som har frelst deg av nåde, uforskyldt.

Denne lyst kan ødelegges, men den kan også styrkes og fornyes. Her har Gud kalt sine tjenere til et stort arbeid, til å styrke denne lyst hos Guds folk, styrke deres indre menneske så de har sin lyst i Guds lov, styrke troens lydighet mot Gud og evangeliet.

Den beste måte å styrke denne lyst på, det er å forkynne evangeliet på en slik måte at det blir levende gjort for hjertene på nytt. «For evangeliet er åpenbart til frelse for alle mennesker, idet det opptukter oss til å fornekte uguadelighet og de verdslige lyster og leve tuktig, rettferdig og gudfryktig. Ved det skaper Gud seg et eiendomsfolk som med iver gjør gode gjerninger». (Tit. 2.11-14)

Oppglød hverandre

Men også formaningene er gitt oss til hjelp i dette arbeidet. Tenk om vi var mer våkne her! Da tror jeg at det ble ikke så ofte sagt at det er så kaldt og lite åndelig i vårt lag eller forsamling. Her har vi alle et ansvar, for det står skrevet at vi skal oppgløde hverandre til kjærlighet og gode gjerninger. Dette kan skje ved

at du selv kommer oppvarmet og oppglødet av Gud til møte eller forenning. Da vil denne glød bli overført til de andre.

Av mange små glør kan det bli en god varme. Det har jeg merket i en forrenning der én tar et større løft og har mer å gi enn de andre. Men ennå mer merker jeg det der det er mange som har noe å gi og er med å bære, der blir det lett og godt å arbeide og å være. Her bør vi oppmuntre hverandre, for da er vi med å framskynne Jesu komme.

TELTMØTER

Om det legg seg til rette, så vil vi prøva å få til teltmøter på Nærbo i sommar.

Det er ennå ikke avklart kven vi får med som talar.

Planen er å starta 23. juni og fram til 2. juli.

Vekkingstider og vekkingstonar

Av Dag Rune Lid

Guds folk treng å leve i vekkinga, og utan vekkingstonen i forkynninga er det noko som manglar. Opp gjennom historia har me opplevd mange vekkingstider, men kvifor kom vekkingane? Kva tonar var sentrale i forkynninga? osv. Det er viktig at lekfolket ikkje gløymer sine røter, og me treng lys over det som har vore før, om ein skal få lys over det som kjem.

Lekfolket treng friske oppatt vekkings- og lekmannslinja for å gje innhald til desse begrepa for den oppveksande slekt. I dette stykket vil me derfor ta med nokre glimt attende i tid.

Byrjinga av vårt århundre

Dei 10 første åra av vårt århundre var det vekkingstider nær sagt over heile landet. Vekkinga starta mot slutten av 90-åra og auka i styrke. Seinare vekkingar kunne ikkje samanliknast med denne.

I Rogaland stod den kjende vekkingspredikanten Sven Foldøen fram i åra etter århundreskiftet. Han hadde hatt omvendingskamp på Dakota-prærien, og no kom han heimatt til gamlelandet som radikal vekkingsforkynnare. Han fekk vere eit reiskap i Guds hand til frelse for mange.

I «Vårløysing» står det fortalt at på Kvitsøy hadde han stått i 2 veker, og siste kvelden heldt han avskjedstala om at "det skal gå Sodoma og Gomorra tolegare på domens dag enn dykk". No braut vekkinga laus. Det la seg ei sterk åndstyngde over øyane, folk som sat heime kjende seg dregne av Gud. Det blei vekking med djup syndenaud og klår overgang frå død til liv....Ein kveld bøygde 40 menn og kvinner seg på bedehuset, og fruktene var store og varige.

Vekkinga greip djupt

I bygdene her i Hardanger fekk ein også oppleve vekkingstider.

Lekfolket hadde stått sterkt her tidlegare også, og i 1880 åra var det ikkje uvanleg at Indremisjonen kunne samle opp til 10.000 menneske på storsamlingane sine. Brandtzæg var komen til bygda i 1897 for å byggje opp Framnes ungdomsskule.

I Norheimsund var det ei spesiell hending som nok var medverkande til at vekkinga greip så djupt. Ut på hausten i 1902 merka ein at noko heldt på å bryte fram. Kvar onsdagskveld var det bønemøte, og dei samlast rundt i stovene. Det søkte no så-

mykje folk til desse møta, at dei fekk ikkje lenger rom i stovene. Dei måtte nytte bedehuset for å få plass til alle som kom. Indremisjonen planla møter og festar som skulle haldast i jula, men ingen drøymde om at det skulle gå som det gjekk.

Julekvelden rauk det opp til storm frå nordvest, og det auka til orkan. Då det stilna frampå morgonen spurdest det at tre mann frå Norheimsund hadde drukna om natta, då dei ville berge ei skute som heldt på å drive av.

Folket blei oppskaka, og det la seg eit uvanleg alvor over heile bygda. Då det første møtet skulle haldast, strøymde både unge og gamle til bedehuset. Frå jul og utover heldt dei møter kvar kveld, og bedehuset var fullt. Men først då to lektalarar, Knut Hesjedal og seinare Olav Hodne kom til bygda, tok vekkinga til for alvor.

Det var underlege samlingar som no følgde. Oftast fall heile samlinga på kne når bønemøtet kom. Ei åndsmakt som synest dra alle med, låg over møtet. Nokre bad, andre reiste seg og sa at dei ville vende om til Gud, og fleire og fleire vitna om at dei hadde vunne fram til fred og ljós. Herren opna opp, og vondskapens åndehær måtte vika. Alt i alt er det den største vekkinga som har gått over

bygdene her, og ingen var meir trufast i dette vekkingsarbeidet enn Brandtzaeg, står det å lese i «Vårløysing».

Vekkingane i Kina

Om ein ser attende på tidlegare vekkingstider, ser ein at bøna var ein viktig faktor. Det var enkeltpersonar, unge og eldre som byrja be om vekking, og så svara Gud i si tid(Jesaia 49.8). Marie Monsen si bok "Vekkelsen ble en åndens aksjon" gjev også interessante glimt frå vekkingstidene i Kina på fyrste halvdel av vårt århundre.

Ho byrja å undersøkje vekkingshistoria, og det viste seg at det gjekk vanlegvis 25-30 årsperiodar i pionerarbeidet, før misjonærane forstod at noko var gale. Dei opplevde at så altfor mange av både medlemene og leiarane i forsamlingane hadde teke ved trua intellektuelt utan å ha opplevd frelse og nytt liv. Dette blei ei tung bør for misjonærane, som i si naud kasta alt på Herren. Bedarar på heimefronten vart mobiliserte i bønekampen, og så kom vekkingane.

Det er også underleg å sjå korleis ho sjølv opplevde denne tida. Ho skriv m.a. at Anden arbeidde for å töme henne for trua på eigen dugleik, og om mogleg å få danne ein misjonær som i sitt "indre intet var - en av dem Han utvelger seg - som måtte læ-

re kun å regne med Ham, og hva Han formådde."

Marie Monsen gjev oss eit glimt av kva som skjedde då ho bestemte seg for å be om vekking over det arbeidet ho var med på i Kina. Ho skriv: "Dermed ville jeg skrå over gulvet til min bønnekrok for å be den bønnen for første gang etter at løftet var gitt, men jeg hadde ikke tatt mer enn 2-3 skritt før jeg ble stanset. Det som hendte, kan kun beskrives med følgende ord: Det føltes som en kveler-slane snodde seg rundt kroppen for å presse livet av meg. Forferdelse tok meg. Det ble til slutt bare gispen etter luft, og endelig fikk jeg presset fram: "Jesus, Jesus, Jesus." Det gikk lettere for hver gang det dyrebare navn ble stønnet fram, og så slapp "slangen" meg. Jeg stod der fortumlet. Den første tanken som kom, var: Så meget betyr bønn og at løfte holdes".

Det gjekk enno over 20 år før vekkinga kom over Kina, men då fekk ho også eit stort omfang der eit uteljeleg antal sjeler blei vekte opp og gjenfødde til eit levande håp. Vekkinga greip djupt, også i medarbeidarflokkene. På feltet kunne ein av dei "store" talarane vitne: "Jeg har ikke forstått å føre syndere fram til realt oppgjør med Gud. Jeg er i disse dager blitt veiet og

funnet for lett. Men i dag er også Guds nåde dyrebar for meg som aldri før."

Vekkinga på Stranda i 1932

I 1920 åra høyrd ein lite om vekking i vårt land, men på same tid levde det i enkelte kretsar ein sterk lengsel etter å få oppleve vekkingstider. I 1930 og dei følgjande åra merkast ny åndeleg lufting.

I Kåre Ekroll si bok om Øivind Andersen får me også eit glimt fra vekkingstidene på Stranda, der Andersen fekk vere med. Det hadde seg slik at på ein gard oppe i bygda, ikkje langt frå Vestborg vidaregåande skule, budde ein eldre, truande mann som hadde vore mykje plaga av sjukdom. Denne mannen hadde i årevis bedt til Gud om vekking i bygda.

Ein dag utpå vinteren ropte han på folket nede på kjøkenet. Då dei kom inn på rommet til han, vart dei ståande som fjetra. Det var liksom ein eigen atmosfære der inne, - og som eit underleg lys som ikkje kunne forklarast.

Mannen kunne fortelje at Jesus hadde vitja han denne dagen, og han kunne fortelje nøyaktig dagen då Jesus ville kome for å hente han. Og

han hadde fått vite når vekkinga i bygda skulle byrje.

Den datoен mannen hadde forutsagt døydde han, og gjekk lukkeleg heim til Jesus, og på den tid han hadde sagt byrja det å skje underlege ting på bedehuset og i kyrkja. DVI hadde møteverksemd på bedehuset, og det kom sånn ei underleg åndsmakt over møta, og folk kom på bedehuset og overgav seg til Gud. Øivind Andersen kom også til bygda denne våren og fekk vere mange til hjelp.

Andersen dreg parallellar til Daniel, kap. 10, i dette han møtte på Stranda. Korleis Daniel i si naud vende seg til Herren og fekk oppleve at ondskapens åndehær blei kjempa attende. Me tar med nokre avsnitt frå boka der Andersen sjølv fortel:

"Et par av dem som var meget ivrig i arbeidet, ville gå over til Sykkulven og vitne og føre vekkelsen over dit. Dengang var ikke veien mellom Stranda og Sykkulven, den som bilru ten nå bruker, ferdig over hele fjellet. Da disse to gikk oppe på fjellet, følte de seg plutselig så beklemt. Det var som de fikk det vondt innvortes. De mistet all frimodighet, og de sa til hverandre: - Hva er dette for noe!

De kunne ikke forklare det. Men

de gikk nå ned i Sykkulven og prøvde å ha møter, men de klarte det ikke. De prøvde å vitne, prøvde å bære fram Guds ord, men det var som de fikk munnen dyttet full med bomull. De måtte simpelthen gi det opp og gå tilbake til Stranda igjen. Da de passerte skillet på heia og kom på Stranda-siden, var det som alt vondt vek, som himmelen åpnet seg over dem, og den samme liflige ånd var i dem som den hadde vært før. Og de kom ned og vekkelsen fortsatte i Stranda.

Det er ikke tvil om at det er bokstavelig det vi leser om i Ef. kap. 6 om ondskapens åndehær i himmelrommet. Det står også noe om høvdingen over luftens makter. Dette vil mange ta som symbolisk uttrykk og tenker ikke på at det er slik som det står.

Skal det bli vekkelse, den vekkelsen som altså egentlig Guds ord taler om, da må det skje noe. Det må skje noe i himmelen. Ondskapens åndehær må kjempes til side. Det må åpnes. Dette tror jeg ikke de kristne har nok syn for i dag. De tenker så ofte at bare de får en god mann, en som kan forkynne klart, og en som synger og spiller, så skal det bli vekkelse....Men den egentlige vekkelsen i den forstand at det omskaper mennesker og bygder og byer, det blir det ikke.

Det vi må begynne med, vi kristne, er å gå i oss selv. Vi må se vår synd. Vi må bekjenne vår synd, vi som tror på Jesus. En bør ikke snakke om at det er så galt blant folket. Og vi må ikke snakke om alle de gale bevegelsene som er oppe i tiden. Vi må bekjenne som Daniel at det er vi som har syndet. Har vi ikke det? Vi har gjort ille. Det er vi som har vært ugodelige. Vi har satt oss opp imot Gud. Det er vi som bekjenner oss som kristne, som har veket av fra Guds bud og forskrifter i en meget betydelig grad. Og vi bekjenner det ikke som synd.

Hva tror du kommer til å hende om vi som kristne kommer i nød med oss selv og begynner å be som Daniel ba? Da kommer det til å hende som hendte på Daniels tid.

Vi hører i Johannes's Åpenbaring(kap. 5,8 og 8,3-5) om disse skålene som blir tømt i himmelen. Det var de troendes bønner, står det. Og da skålene ble tømt i himmelen, ble det jordskjelv på jorden, og det jordskjelvet er det vi kaller vekkelse, det. Det skaker opp, og det skjer underlige ting.....

Men om vi nå som kristne manjevnt kunne innse vårt virkelige behov i dag: At vi i Norge trenger en

vekkelse ifra Lindesnes til Nordkapp og fra Kjølen til havbrynet, hvor mennesker kommer i nød for synd. Hvor tror dere det da kom til å bli i Norge? En ugodelig kringkasting kunne ikke hindre det, heller ikke tilstanden ellers i kirke og samfunn. For han som er med oss, er sterkere enn han som er i verden. Husk hva Guds ord sier: "I er av Gud, mine barn, og har seiret over dem, for han som er med eder, er større enn han som er i verden." . Joh. 4.4."

Så langt Andersen, men eg trur at her er me inne ved kjernekrysset. Får Guds Ord drive Guds folk til den same erkjenning og bøn som Daniel:"Vi har synda og bore oss ille åt, vore gudlause og trassige. Vi har vike av frå boda dine og lovene dine..... Herre, høy! Herre, tilgjev! Herre, gjev akt og gjer det, dryg ikkje - for di eiga skuld, min Gud!(Daniel 9)", då kan atter vekkingstonane få klinge mellom oss. Måtte me få eige forventing til Herren at han atter kunne sende slike tider. Alt er mogleg for Gud!

Kjelder:

- 1) Vårløysing III, Lunde, 1966, Oscar Handeland
- 2) Sven Foldøen -"Ryfylkebispen", Lunde 1978, Josef Tungeland
- 3) Vekkelsen ble en åndens aksjon, Lunde, flere opplag, Marie Monsen
- 4) I samtale med Ø. Andersen, Lunde, 1981, Kåre Ekroll

-LEVENDE FORKYNNELSE eller TOMME ORD?

Det er Dag Risdal som har denne tittelen på ei bok som kom ut for ein del år sidan på Nico Forlag. Alle som har ynskje om sann bibelsk vekking, burde gjere seg den umak å lese boka. Ho tek opp den profetiske bodskapen i Bibelen, men på same tid kastar ho eit profetisk lys over vår eiga samtid.

Me tar med eit lite utdrag frå boka der han skriv om "slaget" på Karmel mellom Elias og dei falske profetane: "Herren sendte ild. Men hvor ofte prøver ikke vi å få i stand ild på Herrens alter, som Ba'als-profetene? Vi prøver med våre talekunster, rørende historier, eggende musikk, underholdning og lokkemidler - og så ber vi Gud velsigne det hele og sende ild. Men vi oppnår aldri mer enn Ba'alsprofetene. Og skulle det bli ild, da er det ikke ild fra Herren, men resultat av "fremmed ild" som vi har båret inn på alteret (3. Mos. 10.1-2)

Hva trenger vi mest i dag? Svarer er:"ild fra himmelen"-i betyd-

ning en gjennomgripende vekkelse i hjerte og samvittighet. Ingen av oss kan få ild til å falle ned fra himmelen, - men Elias tok risken. Og folket falt ned og sa: "Herren, han er Gud! Herren, han er Gud!"

Gjennom denne hendingen ser vi noe stort. Guds rikes altere har kunnet synke til ruiner. Men gang på gang har Herren oppvakt ensomme vitner og tent ild på de nedbrutte altere, - og menneskessjeler har bøyd seg og bekjent: "Herren, han er Gud! Herren, han er Gud!"

Kjøp boka! Les henne! Gi ho til andre! Me treng profetar som Elias i vårt folk, lutra i einsemld og sendt med ein bodskap frå Herren. Me treng stidsmen som ikkje nøyer seg med vunne sigrar. "Bed han som eig grøda, at han driv arbeidarar ut til å hauste grøda si!" (Mat.9.37)

Boka kan tingast via: **Bibelskulen på Fossnes, 3160 Stokke - tlf. 33339398.** DRL

Under denne overskriften skal vi ta fram trossannheter fra Skriften, som kan klargjøre for oss hva vi tror på. Vi bruker utdrag fra Troslæren til Øivind Andersen.

Tilrettelagt av Lars Fossdal

Innledning: Om troslæren

Læren er viktig. Jesus lærte ofte sine disipler. Hans lære var ikke hans egen, men den var Guds lære (Joh. 7.16-17). Ifølge Jesus kan det ikke bli liv uten den lære som er av Gud.

Også apostlene lærte, og de første kristne holdt fast ved apostlenes lære. Læren spiller en altoverveiende rolle. Den som forkaster Guds lære, forkaster Gud. Derfor gjelder det for enhver troende å bli opplært i Skriften, så han kan skjelne mellom den lære som er av Gud og den som er av mennesker (villfarelser). Det er like farlig for en kristen å godta enhver lære som det er å forkaste den lære som er av Gud.

Skriften er eneste kilde som lærerne skal øses fra og prøves på. Menneskenes tanker, religiøse opplevelser, indre stemmer o.l. har ingenting å gi når det gjelder Guds barns lære. Guds tanker er ikke våre tanker, og motsatt. Som himmelen er høyere enn jorden, er Guds tanker høyere enn menneskenes tanker. Derfor må ikke mennesketanker blandes inn i den lære som er av Gud. Den som vil øse litt av Skriften og litt fra sitt eget hjerte, er på vei til å bli vranglærer. De falske profeter frambar sitt eget

hjertes tanker, og ikke Ord fra Herren(Jer. 23.16) Det får alltid store konsekvenser når mennesket tukler med Gud Ord. Ta f.eks. loven, de ti bud. De krever at vi ikke skal synde. Mennesket tenker sine tanker om dem, og sier: De er jo umulige å holde, og dermed er de ferdige med dem. Så får ikke loven gjøre sin gjerning - nemlig å overbevise om synd og drive til Kristus. Resultatet er at mennesket forblir i sin fortapte stilling.

En annen fare er at mennesket synes at Gud er urimelig i sine krav, og vil dermed bortforklare Guds lov. Dermed er de ikke skyldige til f.eks. å hedre far og mor.

Ta f.eks. ekteskapet. Guds Ord sier at kvinnen er bundet til mannen så lenge mannen lever. Hvor lett er det ikke her å tenke med hjertet og fornuften! Men hva blir resultatet? Jo, en åpner for både skilsmiss og gjengifte. Guds Ord sier at den som gifter seg med en fraskilt driver hor. Og den som driver hor skal ikke arve Guds rike. Så alvorlig er det å blande mennesketanker inn i Guds Ord.

Sjelefjenden er hele tiden opptatt av å lure inn vrange lærdommer for å føre menneskene til fortapelsen. Han kamu-

flerer sine tanker i menneskenes tanker, så de ser både kristelige, nyttige og gode ut. Dette gjelder alle emner Bibelen taler om. Slangen diskuterte med Adam og Eva om hva Gud virkelig hadde sagt, og før de visste ordet av det, var de i Djævelens vold.

Guds ord møter alltid motstand i verden, både blant verdslige og religiøse. De troende fristes dermed til å slå av på Guds Ord ovenfor verden, og står da i stor fare for å miste sin salighet (2.Tim. 2.12).

Fordi det kunne bli så som så med opplæringen av de troende, kom noen av kirkefedrene sammen og skrev en trosbekjennelse. Den lærte hva skriften sa, så folk kunne holde fast på trossannhetene og bli i Ordet. Derfor har også Den Norske Kirke sin trosbekjennelse. Rokkes det ved f.eks. Jesu guddom, har vi i trosbekjennelsen en klar veileder.

Slik har vi også troslære-bøker. Bøker som fedrene har skrevet for å hjelpe oss til å fatte Ordets sanne innhold. Den er ikke en lære om troen, men om hva vi som kristne tror på. Den skal gi svar på hva kristendom er. Troslæren skal ikke forklare oss Guds frelsesåpenbaring, men si oss hvordan det er, - hva vi tror på.

De er tre forutsetninger som må ligge til grunn for at troslæren skal fylle sin oppgave. Det første er at den må

bygge på Skriften alene som eneste erkennelseskilde og erkenningsnorm. Dernest at den bygger på at nåden alene er eneste grunn i menneskets samfunn med Gud. Og for det tredje at troen er eneste vei og vilkår hvorpå mennesket tilegner seg det som er oss gitt av Gud i hans frelsesåpenbaring.

Det er kun gjennom de kjennsgjerninger Den Hellige Skrift bevitner, at Gud har gitt seg til kjenne for mennesket. Disse kjennsgjerningene kaller vi frelseshistorien. Den har sitt mål og fullendelse i at Guds sønn ble mennesket Jesus Kristus. Han har åpenbart Gud(Hebr. 1.3). I ham møter vi Gud. Derfor kan Guds selvmeddeelse bare formidles gjennom det ORD Gud har latt skrive for oss i Bibelen. Kun dette ordet - denne læren - kunngjør for oss og setter oss i forbindelse med den frelse Gud har fullendt for oss.

Troslæren beskriver ene og alene Guds Ord. Den samler under et synspunkt hva Skriften uttrykker om samme sak på flere steder. På fagspråket kalles den systematisk teologi.

Troslærens hensikt er for det første å gi vekstmuligheter både innad og utad for Guds menighet, så menigheten kan oppbygges og utvides(misjon). Dessuten skal den bevare Guds menighet mot vranglære - falsk etterligning av sann kristendom.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Sommerskole på Imi Stølen, Oppdal, 3-6. august.

Ledere: Magne Ekanger og Magne Straumstein

Torsdag 3. august

- Kl. 19.00 Samling og kveldsmat
-"- 20.00 Kveldsmøte
v/ Lars Fossdal

Fredag 4. august

- Kl. 10.00 Bibeltime "Kristus i GT",
v/ Per Bergene Holm
-"- 11.30 Bibeltime
v/ Tore Mangelrød
-"- 17.00 Bibeltime v/ Lars Fossdal
-"- 20.00 Kveldsmøte
v/ Tore Mangelrød
Offer til misjonen.

Lørdag 5. august

- Kl. 10.00 Bibeltime v/ Lars Fossdal
-"- 11.30 Bibeltime "Kristus i GT",
Per Bergene Holm
-"- 17.00 Bibeltime v/ Karl Notøy
-"- 20.00 Kveldsmøte
v/ Tore Mangelrød

Søndag 6. august

- Kl. 10.30 Møte - "Kristus i GT".
v/ Per Bergene Holm
Offer til misjonen
-"- 12.30 Middag som avslutning
på sommerskolen

Priser for full pensjon:

Over 18 år,	kr. 690,-
13 - 17 ",	" 540,-
8 - 12 ",	" 420,-
4 - 7 ",	" 270,-
Under 4 år	Gratis,

Familierabatt: Det betales bare for de to eldste barna.

**Påmelding innen 15. juli til: Magne Ekanger,
5256 Tyssebotn, tlf. 56395409**

Unge og eldre er hjertelig velkomne!

Returadresse:

LOV og EVANGELIUM

5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72

Trykk: Øystese Trykkeri
5610 Øystese